

“Ska det krävas att man går ner i vikt för att bli behandlad med respekt?”

Jag har levt med övervikt de senaste 8 åren skulle jag säga. När jag var yngre så var jag väldigt smal. Då var det folk som frågade varför jag åt så lite. Nu får jag istället kommentarer om att jag inte borde äta det ena eller det andra. Det är förjävligt. Alla dessa åsikter, att man förväntas förklara och försvara sig hela tiden. Det tycker jag inte om.

Jag har märkt en väldigt stor förändring på hur jag blir behandlad efter min viktuppgång. Som smal fick jag ett annat bemötande, jag syntes mer. Det var inget jag tänkte på då, men nu i efterhand kan jag säga att det är en radikal skillnad på bemötandet.

Jag minns när jag insåg att det nog har med min storlek att göra. Det var när jag gick till vårdcentralen för att få hjälp med andra saker, men läkarna alltid kommenterade min vikt. Och det hände flera gånger.

Vad jag än har sökt vård för så har de alltid sagt ”du borde tänka på det här med att gå ner i vikt”.

Det är framförallt en gång jag kommer ihåg. Läkaren jag träffade var en ung man i 30-årsåldern, som dessutom var supervältränad. Och så kommer jag, en rund kvinna i 50-årsåldern som söker vård för ett bråck. Jag var ju i underläge redan när jag klev in på vårdcentralen.

“Här kommer en tjock tant till som måste äta grönsaker och gå ut och träna”

Han dömde mig direkt när jag satte mig ner och pratade. Det kändes som att han tänkte att ”här kommer en tjock tant till som måste äta grönsaker och gå ut och träna”.

Jag tappade tråden helt och visste inte vad jag skulle säga. Hjärtat bara slog och jag blev helt svettig. Nu i efterhand tänker jag att jag borde ha gått därifrån. Istället försökte jag förklara mina problem för honom men han tyckte det var nonsens.

Det slutade med att han skrev in fetma i min journal och rekomm-

-enderade mig att börja träna och träffa en dietist.

Förtroendet för vården har ju gått i botten. Mitt självförtroende har också blivit sämre. Jag orkar inte stå på mig och har börjat tvivla på mig själv.

Det är konstigt, för jag har ju alltid varit säker och trygg i mig själv.

Jag tror också att mina vänner och min familj har sett att jag har börjat umgås mindre med folk. Att jag gömmer mig mer och inte är lika glad och öppen.

Det är så galet egentligen, att om man är smal eller snygg så får man vara med. Men om man är kraftig så är man lite korkad eller så.

“Det är så himla tråkigt, man är ju samma person”

Jag är i alla fall glad att jag har så fina vänner. När jag lägger upp bilder på Facebook nu så kommenterar dom så bra. Dom skriver ”fin då och fin nu”. Dom orden är så bra. Att läsa det ger mig så otroligt mycket stöd.

